

bundspagten neppe regnede med en Begrænsning i samme Omfang som for Tysklands og Østrigs Vedkommende. Hvilken er da denne Begrænsning, der har fundet Sted for Tysklands og Østrigs Vedkommende? Det er belyst ganske interessant af Kaptajn Stürmer i Generalstaben i „Berlingske Tidende“ for 9. August dette Aar. Østrig har 6 Millioner Indbyggere og maa have 30 000 Mand. For Danmark vilde det blive det halve, altsaa 15 000 Mand. Man skal i Østrig hverves paa 12 Aar og tjene 6 Aar under Fanerne. Den tjenstgørende Styrke maa] altsaa udgøre mindst 15 000 Mand, det vil sige, at Danmark maatte have 7—8 000 Mand. Og saa opstilles der en Beregning, hvorefter en Styrke svarende til den, som Østrig har, vil kræve en aarlig Udgift af 42 Mill. Kr. mod den paa Finanslovsforslaget for 1924—25 optagne Udgift paa 32,6 Mill. Kr. — det vilde altsaa blive en Merudgift paa 9,4 Mill. Kr. Mon det egentlig var det, som det ærede Medlem Hr. Rode havde tænkt sig, da han fremholdt Østrig som et straalende Eksempel for os?

Hvorledes vilde nu et afrustet Danmark være stillet? I Klasse med Luxembourg, Costa Rica og Panama — navnlig det sidste er hædrendel! Hvis det danske Folk i sin Helhed kunde have hørt den Latter, der lød i Genève, da „Panama“ stod op og tog Danmark under Armene, saa vidt jeg har faaet dette Oprin refereret, vilde vist dette Forslags Skæbne være beseglet. Men det er jo skildret saa udførligt ved Finanslovsforslagets første Behandling, at jeg skal give Afkald paa at komme nærmere ind derpaa og kun sige, at „halvsuveræn“ vilde være en smigrende Betegnelse for et Danmark, der var stillet saaledes.

I sin Tid havde de smaa Stater en „Værner“ i det internationale Socialdemokrati. Vi husker alle de fede Ord paa de internationale Kongresser i Stuttgart, Kristiania og andre Steder, jeg minder om Betænkningen af 1908 fra Forsvarskommissionen, hvori Socialdemokraterne skriver: „Socialdemokratiets internationale Karakter og stærke Vækst i alle Kulturlande og da særlig i Tyskland er den sikreste Borgen for Fredens Bevarelse“. I Øjeblikket er det jo ikke saa fristende at tale om Socialdemokratiets stærke Vækst i Tyskland (Afbrydelse: Naah). Nej, det kan jeg ikke tænke mig, det kan være. Men saa fortsættes der i denne Betænkning, at af de 4 Mill. tyske Soldater er de 2 Mill. Socialdemokrater, og at det vil være saare tvivlsomt, hvilken Vej Bøsserne vil blive vendt. Ja, hvad denne

Garanti var værd — for man gav jo en Garanti, men sagde jo paa disse Kongresser, at de smaa Stater havde ingen bedre Garanti end det internationale Socialdemokrati —, det saa vi i 1914, man kan læse det i Belgien, Ruinerne og Gravene i Belgien vidner derom, og den højterede Udenrigsminister vil kunne give en malende Skildring af, hvilket Indtryk det tyske Folk gjorde i Augustdagene i 1914. Nu tales der ikke mere om Socialdemokratiet som Garant, og det er forstaaeligt. Hvorledes vil man ude i Verden ganske nøgternt vurdere en saadan Afrustning? Ja, Beretningerne fra Genève lærer det. Man forstaar ikke, at en Stat forsætlig opgiver sig selv, der maa ligge noget bagved, siger man, og man er ikke længe om at finde det. Vi kan dementere, men Udlandets Diplomater og Statsmænd er vant til at vurdere Dementier, og det vil ikke være vanskeligt at finde Eksempler fra Danmarks Historie i de seneste Aar, som viser, hvad vore Dementier er værd. Man vil tvivle om vor Oprigtighed, man vil frygte, at Modparten har faaet første Prioritet. Det Grundlag, som vort mobiliserede Værn i 1914 dannede for en Overbevisning hos begge Parter om, at vi virkelig alvorlig ønskede at blive udenfor, det vil mangle. I en kritisk Situation vilde vi blive mistænkt og være udsat for at blive dømt paa Mistanke, og Dommen vilde blive eksekveret omgaaende.

Men vil et saaledes overvældet Danmark da ikke være lige saa godt stillet, vil man spørge, som et, der overvindes efter at have forsøgt Modstand? Dette Spørgsmaal maa efter min Mening besvares med nej, og jeg staar ikke ene her. Det fremgaar af de Referater, vi under Finanslovsforslagets første Behandling fik af Forhandlingerne i Genève, hvorledes Opfattelsen i 1ste Kommission dannede var. Ganske klart var det den, at man ventede, at den angrebne Stat forsvarede sig imod Angrebet. Man ser det jo af den af Politis afgivne Rapport, hvori der staar, at uden at vente paa Hjælp kan og skal den angrebne Stat straks forsvare sig med sine egne Kræfter. Det sidste Ord „skal“ blev staaende netop efter en Debat; det blev sat ind igen, efter at man i og for sig havde været ved at tage det ud. Det er et klart Udtryk for Opfattelsen i denne Kommission, hvori jo alle Folkeforbundets Medlemmer var repræsenteret. Jeg fremhæver det særlig, fordi mange maaske vilde være tilbøjelige til at slaa sig til Ro med Pagtens Artikel 10 og mene, at vor fremtidige territoriale Integritet vil være sikret igennem denne Paragraf uden Hen-